

Prima ta clipă după moarte

Un preambul al destinației tale finale

Prima ta clipă după moarte

Erwin W. Lutzer

Retipărire

 CASACĂRȚII
Oradea, 2018

This book was first published in the United States by Moody Publishers with the title *One Minute After You Die*, by Erwin E. Lutzer, copyright © 1997, Moody Publishers, 820 N. LaSalle Blvd., Chicago, Illinois, 60610. Translated by permission.

Citatele biblice sunt luate din Sfânta Scriptură, traducerea Dumitru Cornilescu, cu excepția celor precizate.

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin Editurii Casa Cărții. Orice reproducere sau selecție de texte din această carte este permisă doar cu aprobarea în scris a Editurii Casa Cărții, Oradea.

Prima ta clipă după moarte

Copyright © 2006 Editura Casa Cărții

OP 2, CP 30,

410670 Oradea

Tel./Fax: 0359 800 333; 0728 874 975; 0259 469 057

Email: info@ecasacartii.ro

www.ecasacartii.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

LUTZER, ERWIN W.

Prima ta clipă după moarte / Erwin W. Lutzer. -

Oradea : Casa Cărții, 2006

ISBN (10) 973-87437-9-6 ; ISBN (13) 978-973-87437-9-3

236.1

Traducerea: Silvia Mihaela Georgescu

Editarea: Daniela Varvara

Tehnoredactarea: Vasile Gabrian

Coperta: Adi Mihocăș

*În amintirea plină de dragoste a scumpei
noastre nepoate, Sarah, născută moartă,
care chiar acum privește fața
Tatălui nostru ceresc.*

*Tradusă cu sufletul
de dorul jumătății mele, Emil,
care este acum în cer, la Tatăl.*

Silvia Mihaela Georgescu
traducătoare

CUPRINS

Introducere: Bun venit în veșnicie	9
1. Încercări de a arunca o privire dincolo de cortină	15
Chemarea morților—Reîncarnare— Experiențe de moarte clinică	
2. Coborâre în întuneric	31
Șeol—Hades—Purgatoriu	
3. Înălțarea în slavă	47
O plecare—Un somn odihnitor— Un cort gata să cadă—O corabie gata de plecare— O casă veșnică—Tristețe bună	
4. Bun venit! Ai ajuns acasă!	67
Personalitatea ta—Starea ta intermediară— Trupul tău înviat—Moartea copiilor— Dușmanul transformat în prieten	
5. Viața în Noul Ierusalim	89
Mărimea orașului—Materialele din care este făcut orașul— Noile noastre îndeletniciri—Noua noastră familie— O nouă ordonare a realității	
6. Când hades-ul va fi aruncat în iad	107
Motive de necredință—Învățăături alternative— Dreptatea lui Dumnezeu—Cuvinte grecești pentru iad— Însușirile iadului	
7. Când cortina se va da la o parte pentru tine	131
Moarte prin sinucidere— Credința în providența lui Dumnezeu— O lecție despre cum să mori	
8. Știind astăzi unde vei fi mâine	151
Ce ne cere Dumnezeu—Asigurați-vă	

INTRODUCERE

BUN VENIT ÎN VEȘNICIE!

În prima clipă după ce ai trecut dincolo de cortina trasă, fie te vei bucura de un bun venit plin de dragoste din partea Domnului Cristos, fie vei avea o imagine a pierzării, așa cum nu ai cunoscut-o vreodată. Oricare va fi situația, viitorul tău veșnic va fi fost irevocabil stabilit.

„Orice faptură umană,” spune C. S. Lewis, „se află pe cale de a deveni o ființă nobilă; nobilă dincolo de orice putere de imaginație. Sau—vai!—pe cale de a deveni o ființă pângărită, cu neputință de a fi răscumpărată.” El ne îndeamnă să ne amintim că „cea mai plictisitoare și lipsită de importanță ființă cu care ai putea sta de vorbă poate deveni într-o zi o creatură pe care, dacă ai vedea-o, ai fi tentat să o venerezi, sau, dimpotrivă, poate deveni o urâciune și o întruchipare a coruperii, cum numai în coșmaruri poți întâlni pe acest pământ... Nu există oameni *obișnuiți*... Există

numai nemuritori. Pe astfel de nemuritori îi exploatăm, cu astfel de nemuritori glumim, muncim, ne căsătorim, ne alinăm amarul—cu orori nemuritoare, sau cu nemuritoare splendori.”¹

Cei care se vor găsi în cer vor fi înconjurați de prietenii pe care i-au cunoscut pe pământ. Prietenia, o dată întreruptă brusc prin moarte, se va relua de la momentul în care a fost lăsată. Orice descriere a cerului auzită vreodată pe pământ va păli în lumina realității. Și toate acestea, pentru *veșnicie*.

Alții, mulți alții, vor fi înveliți într-un giulgiu de beznă, vor locui într-un tărâm al lipsei celei mai adânci și al remușcării fără capăt. Acolo, avându-și sentimentele și amintirile complet intacte, vor avea parte de imagini din viața trăită pe pământ, care se vor întoarce spre ei ca să-i bântuie. Se vor gândi la prietenii lor, la familie, vor regreta prilejurile pe care le-au risipit și vor ști, în mod intuitiv, că viitorul lor este pe cât de deznădăjduit, pe atât de nesfârșit. Pentru ei moartea va fi cu mult mai rea decât și-au imaginat vreodată.

Și astfel, în timp ce rudele și prietenii îți plănuiesc ceremonia de înmormântare, hotărându-se asupra sicriului, a locului de înmormântare, a celor care te vor purta spre acel loc, tu vei fi mai viu decât ai fost vreodată. Fie vei vedea pe Dumnezeu pe tronul Său înconjurat de îngeri și de cei răscumpărați, fie vei simți apăsarea inimaginabilă a vinei și a abandonării. Nu există nici o altă destinație de mijloc între cele două extreme: ori numai bucurie, ori numai amărăciune.

Și nici nu va fi cu puțință trecerea dintr-un ținut în celălalt. Vecii nesfârșiți nu vor schimba nimic, nici

suspiniurile din inimă, nici suferința adâncă; vei fi sortit să locuiești acolo unde deja vei fi ajuns imediat după moarte. Cei care se vor găsi în zonele de jos ale întunericului nu vor putea niciodată să intre pe porțile care duc spre lumina fără sfârșit și spre extaz. Ei vor descoperi că frumoasele cuvinte pe care le-au auzit pe pământ și cu care și-au adormit conștiința nu au nici un corespondent în realitatea cu care se vor confrunța. De-ar putea să-i vadă acum prietenii lor!

Am auzit că în statul Indiana există un cimitir, iar pe o piatră funerară de acolo se află scris următorul epitaf:

*Oprește-te, străine, când treci pe lângă mine;
Cum ești tu astăzi, am fost și eu odată,
Cum sunt eu azi, așa vei fi tu într-o zi,
Așa că pregătește-te să mori și urmează-mă.*

Un necunoscut care a trecut pe acolo a citit cele scrise și a adăugat o ultimă replică:

*Fericit nu te voi urma ,
Până nu voi ști unde ai ajuns.*

În ultima vreme, a trebuit să conduc două funeralii. Prima ceremonie a fost a unei creștine care se distinsese printr-o viață de jertfire pentru Domnul Isus. Biruința familiei a fost evidentă și uimitoare, durerea lor era împletită cu o bucurie de nezdruccinat.

A doua ceremonie a fost a unui aparent necredincios, care a murit în urma unui accident pe autostradă. Durerea familiei avea tonuri adânci de deznădejde. Erau disperați și nu au putut primi nici o mângâiere.

Tu și cu mine vom urma același drum în mormânt. Dacă Isus Cristos nu Se reîntoarce în timpul vieții noastre, toți va trebui să trecem de poarta de fier descrisă de Hamlet: „Țara neștiută, dincolo de ale cărei hotare / Nici un călător nu se mai întoarce.”

Gândul la destinația noastră finală ne dă perspectiva. Încercați să vă imaginați un fir de măsurat care pornește de pe pământ și atinge cea mai îndepărtată stea. Șederea noastră aici este de lungimea unui fir de păr, aproape invizibilă în comparație cu lungimea firului de măsurat. Strict vorbind, nici o distanță nu se poate compara cu veșnicia. Oricât ne-am strădui să vizualizăm cât de nesfârșită este veșnicia, nu vom avea niciodată termenii exacti de comparație.

Fiecare dintre noi vrea să facă cea mai înțeleaptă investiție, „să-și tragă spuza pe turta lui”, cum zice proverbul. Cele mai bune investiții sunt cele sigure și permanente; dacă suntem înțelepți ne vom petrece timpul pregătindu-ne pentru ceea ce va dura veșnic. Ce altceva este viața decât pregătire pentru veșnicie?

De curând am citit o istorisire tragică despre niște oameni care se distrau la ultimele etaje ale unui bloc foarte înalt, fără să știe că la etajele de mai jos izbucnise un incendiu. Tot astfel, mulți se distrează în viață, ignorând în mod voit—pentru a le fi confortabil—faptul că moartea lor nu este numai inevitabilă, dar și cu mult mai apropiată decât cred ei. Deși trăim în viața asta înconjurați de lucruri care nu sunt sigure, știm totuși ceea ce urmează. Nu contează cât de mult ne-am zbatut în viața aceasta pentru cele necesare, acestea sunt temporare. Într-adevăr, lumea aceasta și tot ce am acumulat vor arde în cele din urmă.

Deunăzi, aflându-mă într-o librărie, treceam cu privirea peste secțiunea cu cărți despre călătorie. Unii potențiali călători cumpărau hărți și ghiduri turistice despre Hawaii și Europa. Alții își cumpărau broșuri care să-i ajute să învețe câteva expresii într-o limbă străină. Cu siguranță își economiseră bani, își blocaseră alte planuri în favoarea vacanței și cumpăraseră bilete. Și toate acestea pentru o călătorie de două săptămâni.

Mă întrebam câți dintre ei acordau cel puțin tot atâta atenție destinației lor finale. Mă întrebam câți citec ghidul, studiază harta și încearcă să învețe limba cerului. Europa și Hawaii păreau pentru ei cu mult mai reale decât ținutul nevăzut al morților. Și totuși, chiar în timp ce ei își plănuiau vacanțele, se aflau pe ruta către o destinație mai îndepărtată.

Scopul acestei cărți este acela de a studia ceea ce are de spus Biblia despre viața de dincolo. Mulți dintre cei ce o vor citi vor fi mângâiați, alții vor fi tulburați, dar toți—sper—vor primi învățătură. Nu pretind vreo revelație specială; dorința mea este de a explica cu acuratețe ceea ce are de spus Biblia.

Mă rog lui Dumnezeu să mă ajute să descriu cerul atât de tentant, încât cei ce sunt gata de plecare să nu-și mai încapă în piele de bucurie și de nerăbdare. De asemenea, mă rog să pot descrie iadul atât de înfricoșător, încât cei ce nu sunt gata să moară să se întoarcă imediat la Singurul care îi poate păzi de „mânia viitoare”.

Moartea, dușmanul nostru, poate deveni prietenul nostru atunci când Dumnezeu va face ultima strigare. Ne putem bucura că ne-a lăsat o rază de lumină în

întunericul nostru. Moartea nu este o plonjare deznădăjduită în marele necunoscut.

Deci, la ce să ne așteptăm în prima clipă după ce am murit?

NOTE

1. C. S. Lewis, „The Weight of Glory”, în *The Weight of Glory and Other Addresses*, ed. rev. și ext. (New York: Macmillan, 1980), 18019.

ÎNCERCĂRI DE A ARUNCA O PRIVIRE DINCOLO DE CORTINĂ

*Chemarea morților—Reîncarnare—
Experiențe de moarte clinică*

De-a lungul ultimelor luni de luptă cu cancerul, Jacquelyn Helton a scris un jurnal. Gândurile și trăirile ei au fost o moștenire lăsată soțului, Tom, și fiicei sale de 18 luni, Jennifer.

În jurnal ea se întreabă cum va fi moartea, ce haine să-și aleagă pentru înmormântare? Se gândește la fetița ei. Cine o va iubi? Cine o va duce la culcare? În jurnal îi scrie lui Jennifer că atunci când va simți durerea, să-și amintească de faptul că mamei i-ar fi păsat de ea. Apoi, se gândește la soțul ei și la nevoile pe care le va avea după plecarea ei.

În cele din urmă, ea strigă: „Doamne, ce se întâmplă cu Tine? Familia mea nu se va descurca cu toate cele lăsate în urmă de mine. De ce îngădui așa ceva?”

Negare, mânie, frică, depresie și resemnare neajutorată—toate aceste sentimente erup în sufletele celor care stau față în față cu moartea. Nu contează că

moartea este o experiență obișnuită rasei umane; fiecare persoană trebuie să înfrunte această ultimă nedreptate de una singură. Nimeni nu va îndura acest moment în locul nostru. Prietenii și familia ne pot însoți numai până în dreptul cortinei; cel ce moare trebuie să treacă singur de acest vâl.

Este de înțeles de ce Jacquelyn era cuprinsă de teamă în timp ce se apropia de momentul plecării. Se gândea la taina ce se află dincolo de vâlul morții. Și-ar fi dorit o cât de mică scânteie cu privire la viitor, care să o asigure că nu trebuie să-i fie frică. Nici curiozitatea, nici dorința ei fierbinte de a trăi n-au putut să o împiedice să treacă de cortină și să pașească singură în noapte. Când va fi deplin conștientă se va trezi ea oare într-o cavernă întunecoasă căutându-și companie, dar negăsind nimic?

Tom Howard spune că atunci când dăm ochii cu moartea suntem asemenea unei găini dinaintea unei cobre, incapabili de a mai face ceva în chiar prezența lucrului care pare să ne cheme la cea mai drastică și decisivă acțiune. „De fapt, nu mai este nimic de făcut”, scrie el. „Orice am spune, orice am face, vom sfârși curând prin a fi o grămadă de fulgi și oase, de nedistins printre restul de ruine care zac în jurul nostru. Nu va avea nici o însemnătate faptul că ne vom întâmpina dușmanul cu țipete, sau calmi, sau cu veselie; *el, dușmanul, va fi acolo.*”¹

Este normal să vrem a ști dinainte la ce ne putem aștepta de partea cealaltă. Natura umană fiind așa cum o știm, caută un indiciu, o aluzie care să-i ajute pe cei ce sunt pe cale să treacă granița. Suntem atât de dornici să auzim un cuvânt bun, asigurarea că totul va

fi bine. Când actorul Michael Landon zăcea pe patul de moarte, le-a mărturisit prietenilor că a văzut „o lumină strălucitoare” care i-a liniștit temerile și l-a ajutat să aștepte cu nerăbdare să treacă pe celălalt țărâm. A murit liniștit, anticipând ceea ce el numea „o experiență pe cinste”.

Reîncarnarea, stările alterate de conștiință și reîntâlnirile fericite cu cei dragi într-un loc metafizic numit rai, sunt teme devenite arhicunoscute. Larry Gordon, directorul executiv al *Largo Entertainment*, spune: „Oamenii se află în căutarea a ceva care să-i facă să se simtă bine. Toți vrem să credem că moartea nu este așa de rea.”² Zeci de filme ne descriu încântarea vieții de dincolo. Există chiar și o reclamă care sună cam așa: „Există măcar un râset de partea cealaltă.”

Frica de moarte a fost contracarată de sentimente plăcute despre o lume în care toți sunt fericiți și se regăsesc pentru totdeauna. Nu există nici o judecată, nici o analiză atentă a vieții cuiva. Desigur, moartea este misterioasă, așa ni se spune, dar nu este ceva de care să ne temem. Având aceste asigurări despre *Marele După*, nu ar trebui să ne surprindă faptul că unii oameni vor să ajungă mai repede la destinație.

Cât de legitime sunt aceste ocheade aruncate dincolo de cortină? Mulți sunt convinși că nemurirea sufletului este confirmată de experiențe paranormale, care nu au o altă explicație decât pe aceea că sufletul supraviețuiește morții trupului. Putem fi de acord că sufletul supraviețuiește morții trupului, dar cât de demnă de încredere poate fi informația transmisă înapoi pe pământ de către cei care ne spun ceea ce au văzut și au auzit de pe celălalt țărâm?

Să analizăm trei modalități de a depune mărturie, care sunt uneori folosite ca să ne asigure că totul va fi bine după ce vom fi dat la o parte vălul misterios.

CHEMAREA MORȚILOR

Unii oameni pretind că au convorbiri cu cei morți. În cartea sa *The Other Side*, episcopul James A. Pike, a descris în amănunt cum a intrat în contact cu fiul său, care se sinucisese. Folosindu-se de un mediu, episcopul a avut câteva conversații îndelungate cu băiatul.

„Am ratat testul, nu te pot privi în față, nu pot face față vieții”, a spus fiul lui Pike. „Sunt confuz... nu mă aflu în purgatoriu, ci undeva în iad, totuși nimeni nu mă acuză aici.”³ Isus, a spus băiatul, mi-a fost un exemplu, dar nu și Mântuitor.

Surpriza a fost apariția în spirit a unui prieten, Paul Tillich, un teolog germano-american bine cunoscut, care murise cu câteva luni înainte. Pike a fost surprins pe picior greșit când a distins accentul german al prietenului decedat pe buzele mediului.

Cum ar trebui interpretată o astfel de mărturie? Deși era un teolog liberal, Pike nu și-a dat seama că demonii împrumută din personalitatea celui plecat pentru a crea iluzia că cei vii pot comunica cu cei morți. Aceste duhuri demonice au o cunoaștere uimitoare despre viața persoanei plecate, pentru că au analizat-o cu mare atenție în timpul vieții. Prin puterea înșelăciunii, ei pot mima vocea celui mort, personalitatea și chiar prezența sa. Versiunea King James a tradus de fapt cuvântul *mediu* prin acei care au „duhuri familiare” (Levitic 19:31; 20:6, 27; Deuteronom

18:11), sugerând astfel familiaritatea pe care o au unii demoni cu indivizii.

Uneori, povestea lui Samuel și a lui Saul este folosită pentru a justifica comunicarea cu morții. În acest moment cu totul demn de luat în seamă, Samuel a fost aparent adus înapoi din morți, dar nu de către vrăjitoarea din Endor. Dumnezeu Însuși pare să fi făcut această minune; numai un fapt atât de surprinzător poate explica spaima terifiantă a vrăjitoarei (1 Samuel 28:3-25). Trebuie să ne amintim că glasul lui Samuel nu a vorbit de pe buzele vrăjitoarei. Samuel și Saul și-au vorbit unul altuia direct și aceasta a fost o excepție și un miracol. Dumnezeu Cel Atotputernic a fost profund nemulțumit de încercarea disperată a lui Saul de a vorbi cu profetul mort.

Nu e de mirare că Saul a auzit o profeție de judecată: aceea că el și fiii lui vor muri chiar a doua zi—ceea ce s-a și împlinit. Încercarea de a vorbi cu morții este deplin condamnată de Dumnezeu (Deuteronom 18:11-12).

Poți fi deci sigur că nimeni nu a vorbit vreodată cu unchiul tău mort, cu vărul sau bunica. Există duhuri care îi întruchiează pe cei morți. Șiretlicul lor este bine pus la cale pentru că pot vorbi chiar despre dragoste, valoarea nespūsă a religiei, sau pot face referiri favorabile la persoana Domnului Cristos. Și încă ceva, aceste duhuri cunosc destule detalii despre cel mort, așa încât să-i înșele pe cei creduli.

Această abilitate a duhurilor demonice de a mima personalitatea celui plecat ne ajută să înțelegem noțiunea de casă bântuită. În timp ce stăteam la un hotel din Calgary, am citit într-un ziar o istorisire cum că cel

puțin două stafii băntuiau frumoasa clădire. Unul dintre angajați mi-a arătat o scară de marmură unde locuia una dintre stafii. Același lucru îl mărturiseau și ceilalți angajați. O proaspătă mireasă căzuse pe acele scări cu câțiva ani în urmă și s-a lovit la cap, ceea ce i-a cauzat moartea. Ni s-a spus că duhul ei locuiește acolo și apărea cu o oarecare regularitate.

Cum explicăm un astfel de fenomen? Când o persoană în care a locuit un duh rău moare, acel demon își caută un alt loc. Adesea astfel de duhuri aleg să rămână acolo unde s-a petrecut decesul (acest fenomen pare să fie adevărat în cazul morții violente, cum sunt crimele sau suicidul). Duhurile împrumută numele și însușirile celor morți și vor apărea ocazional prin astfel de șiretlicuri. Aceste entități (așa sunt numite în zilele noastre) sunt duhuri rele care, de cele mai multe ori, pozează în „stafii prietenoase”.

Încercarea de a-i contacta pe morți înseamnă o invitație la părtășie cu oștirile întunericului care pretind că sunt îngeri de lumină, gata să ne vină în ajutor. Profetul Isaia ne-a avertizat că acei oameni care consultă un mediu Îi întorc spatele lui Dumnezeu. „Dacă vi se va zice însă: «Întrebați pe cei ce cheamă morții și pe cei ce spun viitorul, cari șoptesc și bolborosesc», răspundeți: «Nu va întreba oare un popor pe Dumnezeuul său? Va întreba el pe cei morți pentru cei vii? La lege și la mărturie!» Căci dacă nu vor vorbi așa, nu vor mai răsări zorile pentru poporul acesta” (Isaia 8:19-20).

Ceea ce vreau să spun este că, în mod sigur, toate informațiile despre viața de după moarte care ne vin prin spiritiști și prin medii sunt nedemne de a fi

crezute. Cei care se îndreaptă spre lumea ocultă ca să afle despre moarte și locașurile ei sunt pe o cale complet eronată. Da, există viață după moarte, dar nu ne putem permite să aflăm amănunte de la demoni, a căror cea mai de seamă încântare este aceea de a înșela și de a crea confuzie. Nu este de mirare de ce pretinsa teologie a fiului lui Pike este atât de încurcată.

Nu avem nici un drept să tragem cu ochiul dincolo de cortină prin comunicarea cu cei ce au trecut deja pe tărâmul celălalt. O dată ce cortina s-a dat deoparte pentru a-l primi pe un frate călător, ea cade din nou și noi nu avem voie să ne furișăm.

REÎNCARNARE

O altă formă de ocultism care încearcă să dea explicații despre viața de după moarte este reîncarnarea. Această doctrină învață că noi continuăm să fim reciclați, că moartea nu este decât o trecere dintr-un trup într-altul. Shirley MacLaine pretinde că putem elimina frica morții declarând că moartea nu există. Prin contactele cu lumea duhurilor, ea a descoperit că într-o existență anterioară a fost prințesă Atlantis, o incașă din Peru și chiar un copil crescut de elefanți. În unele existențe a fost bărbat, în altele femeie.

O doamnă pe care am întâlnit-o în avion mi-a spus că, fiind copil, își amintea detalii precise despre o casă din Vermont, pe care nu o vizitase niciodată. Mai târziu, adultă fiind, a vizitat casa și detaliile coincideau perfect cu cele din viziunea ei. Astfel, a fost convinsă că mai trăise acolo în secolul al XVIII-lea. I-am explicat că nu există nicidecum fenomenul de migrare a sufletelor, dar că există o migrare a demonilor. Ea

primea cunoștințe despre o familie din secolul al XVIII-lea de la duhuri necurate.

— Dar, a protestat ea, n-am nimic de a face cu duhurile rele, comunic doar cu duhurile bune!

— Cum puteți face diferența dintre duhurile bune și cele rele? am întrebat-o.

— Comunic doar cu acele spirite care vin la mine îmbrăcate în lumină.

— I-am amintit despre 2 Corinteni 11:13-14: „Oamenii aceștia sunt niște apostoli mincinoși, niște lucrători înșelători, care se prefac în niște apostoli ai lui Cristos. Și nu este de mirare, căci însuși Satana se prefac într-un înger de lumină.” Da, doamnă, chiar într-un înger de lumină!

Experiențele doamnei și altele similare nu aduc dovezi în favoarea reîncarnării, ci, mai degrabă confirmă că oamenii pot deveni, de-a lungul vremilor, victime ale influențelor demonice. Există dovezi că până și copiii moștenesc trăsăturile demonice induse în părinții și strămoșii lor. Aceasta explică de ce unii copii, chiar și de câteva luni, au bolborosit blasfemii și obscenități pe care nu ar fi avut timp să le învețe în scurta lor viață.

Ocultismul, de orice fel, nu este o sursă demnă de încredere cu privire la ce se întâmplă după moarte. El dovedește doar existența unei lumi spirituale, o lume a înșelăciunii și a inteligenței întunecate. Domnul Dumnezeu consideră toate formele de ocultism o urâciune (Levitic 19:31; Deuteronom 18:9-12; Isaia 8:19-20, 1 Corinteni 10:14-22).

Nici Shirley MacLaine, nici orice alt guru nu are calificarea de a ne spune despre veșnicie. Nici unul

nu poate dovedi că a trecut printr-o experiență de reciclare dintr-o viață în alta. Cortina se ridică atunci când pășim în cealaltă lume, dar o dată lăsată să cadă, nu se va mai ridica pentru a ne permite reîntoarcerea.

EXPERIENȚE DE MOARTE CLINICĂ

Unii oameni pretind că au murit și s-au reîntors în trupurile lor pentru a ne da informații despre viața de dincolo.

În 1976, Raymond Moody, în cartea *Life After Life*,⁴ a înregistrat interviurile multor oameni care s-au aflat în preajma morții, dar au fost resuscitați. Relatările lor, în mare parte, aveau elemente comune: pacientul auzea cum medicii declarau decesul, apoi ieșea din trup și îi putea vedea pe aceștia concentrați asupra cadavrului său. În această stare, își întâlnea rudele și prietenii care muriseră înaintea lui, apoi se întâlnea cu „o ființă de lumină”. Dacă i se spunea că trebuie să se reîntoarcă în trup, o făcea cu multă rețineră, pentru că experiența dragostei și a păcii de pe acel tărâm îl copleșise.

Melvin Morse, în *Closer to the Light*, repovestește despre copiii care au avut experiențe de moarte clinică. Din nou, povestirile lor sunt izbitor de asemănătoare și, în toate exemplele, au o valoare pozitivă. Tipică este relatarea unui băiat de 16 ani, care a fost dus la spital cu o gravă problemă de rinichi. În timp ce se afla în camera de așteptare, a căzut din scaunul în care fusese pus. Una dintre asistente i-a luat pulsul, dar acesta încetase. Din fericire, a fost resuscitat. Mai târziu a relatat următoarea povestire supranaturală:

Am ajuns la un moment dat într-un tunel unde au început să strălucească lumini pretutindeni în jurul meu. Ele îmi dădeau siguranța că mă aflam undeva într-un tunel și, din felul în care treceam pe lângă ele, mi-am dat seama că goneam cu sute de kilometri pe oră.

Exact în același timp mi-am dat seama că cineva era cu mine. Era foarte înalt și purta o haină lungă, albă, legată cu o curea simplă la mijloc. Părul îi era de aur și, deși nu spunea nimic, nu-mi era frică pentru că puteam simți pacea și dragostea care radiau din el.

Nu, nu era Cristos, dar am știut că fusese trimis de El. Poate că era unul din îngerii Săi, ori altcineva trimis să mă ridice la Cer.⁵

Mai recent, Betty Eadie, în *Embraced by the Light*⁶, ne redă fantastica ei vizită pe „lumea cealaltă”. Ea pretinde că L-a văzut pe Cristos și chiar I-a dedicat cartea scrisă de ea: „Luminii, Domnului și Mântuitorului Isus Cristos, Căruia Îi datorez tot ce am. El este «toia-gul» de care mă sprijin, fără El aş aluneca negreșit.” Totuși, este evident că Cristosul despre care vorbește ea nu este Cristosul Noului Testament.

Isus al lui Eadie este o ființă de lumină, binevoitoare, care o înconjură din toate părțile, așa încât nu putea spune unde începea și unde se termina „lumina” ei. Isus, ne spune ea, este separat de Tatăl și nu ar face nimic să o ofenseze. Nu avea motiv să-și regrete trecutul, căci noi, ca oameni, nu suntem creaturi păcătoase, pentru că ființele spirituale umane au fost prezente cu Tatăl la creație. Din fericire, lumea nu este plină de tragedie așa cum spunem noi și, în prezența

lui Cristos, Eadie încheie: „ Am știut că sunt vrednică să-L îmbrățișez.”⁷

Ce dovedesc aceste experiențe? Se pare că ele confirmă faptul că la moarte sufletul se desparte de trup. Câțiva pacienți au privit în urma lor și i-au văzut pe doctori mișcându-se în jurul trupului lor, dar puteau vedea ceea ce se întâmplă în alte locuri din spital. Acest lucru e posibil doar dacă sufletul a părăsit trupul și vede pământul dintr-o perspectivă diferită.

Avem însă motive să credem că o persoană Îl poate vedea pe Domnul Isus în zona crepusculară dintre viață și moarte. Înainte ca Ștefan să fie ucis cu pietre, Dumnezeu i-a îngăduit să guste o bucățică de Cer. Ștefan a spus: „Iată, văd cerurile deschise, și pe Fiul Omului stând în picioare la dreapta lui Dumnezeu” (Fapte 7:56). Această experiență a fost unică prin faptul că s-a petrecut înainte ca Ștefan să moară, nu în momentul morții. Iată încurajarea ce a primit-o el că Cerul aștepta să îl primească!

Apostolul Pavel a avut o experiență similară, deși unii cred că, de fapt, el murise când a fost răpit în Rai, unde a auzit „cuvinte care nu se pot spune și pe care nu-i este îngăduit unui om să le rostească” (2 Corinteni 12:4).

Din moment ce el a spus că acestea se petrecuseră cu 14 ani înainte de a scrie aceste cuvinte bisericii din Corint, există câteva dovezi că evenimentul a coincis cu experiența trăită la Listra, unde a fost lovit cu pietre și târât afară din cetate, crezându-se că a murit (Fapte 14:19-20). Dacă ar fi murit și apoi ar fi înviat, această relatare ar putea fi clasificată ca o experiență de moarte clinică, sau poate ca o întoarcere din morți.

Dacă Ștefan L-a văzut pe Domnul nostru înainte de a muri, dacă Pavel a fost răpit în Cer, este posibil ca și ceilalți credincioși să aibă o astfel de viziune. Relatările care spun despre întâlnirea cu Domnul Isus, sau întâlnirea cu rudele plecate de mult au validitate. Nu ar trebui să ne așteptăm la astfel de experiențe, dar ele s-ar putea ivi.

Problema este că, desigur, nu-i putem crede pe oamenii care ne spun ce au trăit dincolo de cortină, fără să-i supunem la un test. Moartea clinică poate sau nu să reflecte adevărul despre viața veșnică. Asemenea experiențe trebuie analizate cu atenție și confruntate cu imaginea biblică a lumii de apoi. Ceea ce oamenii credeau înainte de moartea clinică este esențial în evaluarea celor experimentate.

Nu uitați—acest lucru este important—Satana va încerca să copieze aceleași experiențe pozitive și pentru necredincioși. Marele Înzălător vrea să ne facă să credem că relația cu Domnul Isus nu are de-a face cu fericirea și frumusețea care ne așteaptă pe toți. Dacă este adevărat că îngerii îi așteaptă pe cei ce au fost făcuți neprihăniți de Isus Cristos, este de asemenea adevărat că duhurile demonice îi așteaptă să pășească în veșnicie pe toți cei fără iertarea și acceptarea lui Dumnezeu.

Știm că unele experiențe de moarte clinică sunt demonice, deși par pozitive, deoarece intră în conflict deschis cu învățătura Bibliei. În primul rând, unii ca Betty Eadie, ne spun că Acel Isus pe care L-au întâlnit ei i-a asigurat că vor primi un călduros bun venit în veșnicie. În al doilea rând, ni se spune că nu există judecată, nici o analiză riguroasă a vieții noastre. Unii

oameni menționează explicit că acea „ființă de Lumină” pe care au întâlnit-o îi întâmpină pe toți cu o dragoste necondiționată.

O femeie a povestit că atunci când a trecut granița dintre viață și moarte s-a întâlnit cu Isus Cristos, care a invitat-o la plimbare. El i-a explicat că toate religiile lumii sunt căi către aceeași destinație. Iată calea budistă, cea hindusă, cea islamică și desigur, cea creștină. Dar, asemenea spițelor dintr-o roată toate drumurile converg spre același punct: Raiul. Aceasta a fost cea mai credibilă minciună a lui Satan din toate timpurile.

În ceea ce privește relatarea despre vederea luminii, ar trebui să ne amintim că de vreme ce Dumnezeu este lumină, este de înțeles de ce Satana se preface în înger de lumină. Are și el sursa lui de lumină. Nu se poate spune în cuvinte omenești cât de mult dorește el să se prefacă în lumină. (2 Corinteni 11:14). Există suflete ușor de înșelat care presupun că o astfel de ființă care radiază lumină este bună și îngăduitoare; mai ales într-o vreme când se poartă religia „simte-te bine”. Acești oameni cred că acea ființă nu poate fi decât Cristos.

Deși unele experiențe de moarte clinică sunt pozitive, trebuie să spun că unele cercetări indică aspecte întunecate și negative. În cărțile *The Edge of Death*, de J. Swihart⁸ și *Beyond Death's Door* a lui Maurice Rawlings⁹ există unele relatări terifiante despre viața de după moarte. Unii au văzut un lac de foc sau o întunecime abisală, persoane în chinuri așteptându-și judecata. Aceste experiențe întunecate, spun scriitorii, se șterg din memorie după o scurtă perioadă de timp.

Cum am putea sublinia mai bine înșelăciunea perpetuată de „religia celor resuscitați”, care povestesc numai despre ideea utopică potrivit căreia moartea conduce pe toți oamenii la un nivel mai înalt de conștiență, indiferent de religie sau concepții? Să ne amintim că toate aceste relatări de moarte clinică nu sunt de fapt experiențe ale morții biologice ireversibile. Chiar dacă experiența este negativă sau pozitivă, avem nevoie de o autoritate mai demnă de încredere.

Personal, mă interesează cu mult mai mult ce voi experimenta după moarte, decât în preajma ei. Nu *treccerea*, ci *destinația* contează cu adevărat. Astfel, pentru a afla ce există dincolo, trebuie să găsim o hartă mult mai credibilă, o autoritate mai înaltă decât a acelor oameni aflați în pragul trecerii spre veșnicie.

Mai bine am face să ascultăm de cineva care a fost realmente mort, nu de cineva care a fost aproape mort. Domnul Isus, după cum vom vedea, este singurul calificat să ne spună la ce ne putem aștepta de cealaltă parte. El a fost mort—atât de mort încât trupul Său a fost rece și a fost pus într-un mormânt. După trei zile a fost ridicat dintre cei morți cu un trup de slavă. Avem acum pe Cineva demn de toată încrederea. Domnul Isus cel înviat i-a spus lui Ioan: „Nu te teme! Eu sunt Cel dintâi și Cel de pe urmă, Cel viu. Am fost mort și iată, sunt viu în vecii vecilor. Eu țin cheile morților și ale Locuinței morților” (Apocalipsa 1:17-18).

Dacă dorim informații demne de încredere, nu le vom căuta trăgând cu ochiul dincolo de cortină. Numai Dumnezeu știe ce se află acolo. Și, de aceea,

cel mai bun lucru pe care îl putem face este să vedem ce are Biblia de spus despre acest subiect.

Vom începe cu Vechiul Testament, unde avem primele descoperiri despre acest loc. Lucrul acesta ne va pregăti pentru o descoperire mai clară în Noul Testament. Deși nu avem nici un drept să dăm singuri cortina la o parte și să spunem ce am aflat, putem accepta cu grațitudine tot ceea ce ne-a arătat Dumnezeu în Cuvântul Său.

Ceea ce urmează în capitolele acestei cărți este revelația Sa, și nu observațiile noastre. Domnul dă cortina la o parte, ca noi să putem ști ce se află dincolo.

Haideți să pornim împreună!

NOTE

1. Tom Howard, *Christianity Today*, 29 March 1974, 31.
2. Martha Smilgis, „Hollywood Goes to Heaven”, *Time*, 3 June 1991, 70.
3. James A. Pike, *The Other Side*, (New York: Doubleday, 1968), 115.
4. Raymond Moody, *Life After Life* (Covington, Ga.: Mockingbird, 1975).
5. Melvin Morse, *Closer to the Light* (New York: Ivy, 1990), 33.
6. Betty J. Eadie and Curtis Taylor, *Embraced by the Light* (Placerville, Calif.: Gold Leaf, 1992).
7. Ibid.
8. Philip J. Swihart, *The Edge of Death* (Downers Grove, Ill.: InterVarsity, 1978).
9. Maurice S. Rawlings, *Beyond Death's Door* (Nashville: Nelson, 1978).